

Hugo Bouter

Respect voor de schepping

FAQ

*“Wanneer u in het land komt en allerlei vruchtbomen plant, moet u de vruchten ervan als verboden beschouwen. Drie jaar lang zullen ze voor u verboden zijn, er mag niet van gegeten worden. Maar in het vierde jaar zullen alle vruchten ervan heilig zijn, tot lofzegging voor de Here. En in het vijfde jaar mag u de vruchten ervan eten om de opbrengst ervan voor u te vermeerderen.
Ik ben de Here, uw God”.*

Leviticus 19:23-25

Vraag

Waarom was het drie jaar lang verboden van jonge vruchtbomen in het Beloofde Land te eten?

Antwoord

In de hof van Eden aten Adam en Eva van de verboden vrucht van de boom van de kennis van goed en kwaad. We weten welke gevolgen dit had. Van alle overige bomen in de hof mochten zij vrij eten. Op de zesde dag, de dag waarop het eerste mensenpaar werd gevormd, deed de Here God allerlei bomen uit de aardbodem opkomen met zaaddragende boomvruchten, die tot voedsel dienden voor de mens (Gen. 1:26-29). De bomen hadden dus ook een schijnbare ouderdom, evenals Adam en Eva zelf, en de vruchten ervan waren direct geschikt voor consumptie. Dat was *voordat* de aardbodem werd vervloekt vanwege de zonde van de mens.

In het boek Leviticus gaat het om een heel andere situatie. Hier zien we hoe de Israëlieten in het Beloofde Land met respect moesten omgaan met de schepping en met de aarde. De zorg voor jonge vruchtbomen leidde ertoe dat men niet te snel profiteerde van de opbrengst van het land, en de nodige tijd inruimde voor de groei van de bomen. We zien dat ook later met betrekking tot het land zelf. Doordat men de grond niet de nodige rust gaf in het zevende jaar en dus te intensief gebruikte, kreeg het land later in de ballingschap al zijn sabbatsjaren vergoed.

Drie jaar lang was het niet toegestaan te eten van de jonge aanplant. Letterlijk staat er dat ze de vrucht ervan als 'onbesneden' moesten beschouwen. In het vierde jaar waren alle vruchten bestemd tot eerstelingen voor de Here, die in feite de Eigenaar van het land was. Ze werden voor Hem geheiligd en waren tot lof van Zijn grote naam. De Israëlieten waren immers vreemdelingen en bijwoners bij *Hem*. Pas in het vijfde jaar mochten zijzelf vrij eten van de vrucht van de bomen die zij hadden geplant. Zij waren niet meer dan rentmeesters van alle goede dingen die de Here God ter beschikking stelde in het land van Zijn belofte. Dit voorschrift getuigt allereerst van respect voor de schepping, en eerbied voor de goede Gever van alle gaven (Jak. 1:17). Het waarschuwt voor misbruik.

Hier is ook een geestelijke toepassing te maken op jonge gelovigen, die ook te vergelijken zijn met vruchtbomen, geplant aan waterbeken. Wij moeten hen niet overvragen en overbelasten, maar de tijd geven voor geestelijke groei en geestelijke rijpheid. Als zij in Christus geworteld en gegrond zijn, zullen zij hun vrucht geven op hun tijd (Ps. 1:3; Kol. 2:7). En de geestelijke vrucht die zij dragen, de vrucht van de Geest in hun leven, in gelijkvormigheid aan Christus, is in de eerste plaats bestemd voor God Zelf (vgl. Rom. 7:4). Daarna zullen ook hun medegelovigen, met name zij die zorg en aandacht aan deze jonge mensen hebben besteed en hun geestelijke groei mede mogelijk hebben gemaakt, kunnen genieten van de goede vruchten die zij dragen.

Oude Sporen 2017

